



# ALÇA LA MIRADA

Catequesi amb motiu del viatge apostòlic  
de Sa Santedat el papa Lleó XIV a Barcelona  
9 i 10 de juny de 2026



**Catequesi amb motiu del viatge apostòlic  
de Sa Santedat el papa Lleó XIV a Barcelona  
9 i 10 de juny de 2026**

«La punxa del mig, més alta que totes, finirà amb una creu de quatre braços, dels quals i del cap sortiran raigs de llum que en les nits de grans solemnitats dibuixaran una creu a l'espai, sota la resplendor de la qual descansarà la ciutat.»

**Antoni Gaudí, 22 de gener de 1926**

Hem rebut amb gran alegria la notícia de la visita apostòlica del successor de Pere, el papa Lleó XIV, a Madrid, Barcelona i les illes Canàries. Ve en viatge apostòlic a enfortir la fe de tots nosaltres, deixebles i seguidors de Jesucrist, el Fill de Déu.

El proper 10 de juny de 2026, centenari de la mort del genial arquitecte Antoni Gaudí, el Sant Pare visitarà la ciutat de Barcelona, i beneirà la creu que corona la torre de Jesucrist de la Sagrada Família. A partir d'aquell moment, aquesta creu de quatre braços brillarà per sempre més durant el dia, gràcies als raigs del sol. Però també durant la nit, gràcies a la llum que la il·luminarà, tal com Gaudí havia planificat.

El lema «Alça la mirada» és una invitació senzilla i profunda a aixecar els ulls cap a la creu de la Sagrada Família, com Gaudí volia. No és un simple element decoratiu, sinó un signe eloqüent: una crida permanent a sortir de nosaltres mateixos i a obrir-nos a Déu i als altres.

Però mirar la creu no és fàcil. Una creu és dolor, soledat, violència, però és també signe d'un amor que s'entrega i que abraça. Per ajudar-te a aixecar la mirada cap a la creu, i trobar-hi un sentit, l'Església de Barcelona t'ofereix cinc catequesis i un testimoni, escrites per un filòsof, un periodista, una experta en Gaudí, un teòleg, un guionista de TV i una jove fins fa poc catecúmena. Cadascuna d'elles et permetrà mirar la creu des d'una nova perspectiva i potser trobar la llum que necessites per alçar de nou la mirada. Al final de cada una d'elles hi ha unes preguntes per a meditar el text, sigui de forma individual o en grup.

Cent anys després de la seva mort, el somni de Gaudí es farà realitat i, a partir d'ara, cada dia podrem alçar la mirada i contemplar la creu blanca i brillant del temple de la Sagrada Família. Una creu que Gaudí volia que fos una bona notícia per a tot aquell que la contemplés. Una creu que no condemna, sinó que acompanya, il·lumina i orienta. Una creu on descansar.

El 10 de juny, alça la mirada.

**Mons. Joan Josep Omella,  
Cardenal Arquebisbe de Barcelona**

# LA CREU I L'ESPERANÇA

Francesc Torralba · pàg. 9

# LA CREU I EL DOLOR DEL MÓN

P. J. Armengou · pàg. 19

# LA CREU DE GAUDÍ

Rosa Ribas · pàg. 27

# LA CREU DE JESÚS

Oriol Jara · pàg. 37

# LA VISITA DEL PAPA

Salvador Pié-Ninot · pàg. 45

# EL DIA QUE VAIG ALÇAR LA MIRADA

Saray Alfi · pàg. 55

# LA CREU I L'ESPERANÇA

Francesc Torralba

## **Primer moviment: Aturar-se i contemplar**

El primer moviment rau en aturar-se i aixecar el cap. Vivim massa accelerats i estranyament ens donem temps per contemplar el que ens envolta. Repetim rutines i itineraris mecànicament sense copsar la bellesa que es mostra a cada racó.

Si som capaços de prendre distància del brogit de la ciutat i fitem els ulls al cel, podrem contemplar la creu que corona la basílica de la Sagrada Família, una creu de quatre braços, tal com Antoni Gaudí la va imaginar. És una creu que s'obre al món, als quatre punts cardinals i que abraça tota la ciutat.

Si la contemplem amb calma, veurem que la creu parla, que ens comunica un missatge. L'acte de contemplar no és epidèrmic. Conté una gran profunditat. Quan contemplem a fons una realitat, adoptem la forma de recipient i ens fem màximament receptius a tot el que atresora aquella realitat.

Contemplar és alliberar-se dels pensaments propis, de les cabòries, per deixar-se interpel·lar per allò que es mostra davant nostre. La creu, en el punt més alt de la ciutat, ens convoca, ens esperona i ens impulsa a fer realitat els nostres somnis.

## **Segon moviment: Copsar el sentit del símbol**

El segon moviment rau en copsar el sentit que atresora el símbol de la creu. El símbol ens fa pensar, ens transporta lluny de la immediatesa, ens fa transcendir l'ara i l'aquí. És un objecte visible que evoca el que és invisible als ulls. En definitiva, ens fa volar. La creu condensa una gran riquesa de continguts.

És, en primer lloc, el símbol de Crist. Des dels principis del cristianisme, la creu evoca la persona de Jesús, el Déu fet home, el salvador de la humanitat. El missatge de la creu és clar: des del punt més alt de la ciutat, Crist vetlla per la ciutat i està atent a cadascú de nosaltres. La creu ens recorda que Crist és amb nosaltres fins al final de la història, especialment en els moments de màxim sofriment i abandonament. La creu ens comunica que no estem sols, estem en les mans de Déu, que vivim *en Ell* i *per a Ell*.

Simbolitza, en segon lloc, el sofriment, en totes les seves formes i epifanies. La vida humana no està alliberada de patiments. La creu evoca els patiments dels ciutadans, les penes solitàries i les frustracions que portem a coll-i-bé mentre ens desplaçem d'un lloc a l'altre. És un signe de realisme, però a la vegada d'esperança, perquè ens recorda que la mort no és el destí final de la vida humana, que la nit ha estat vençuda per Aquell que es defineix com la llum del món.

La creu és, a la vegada, el símbol de l'amor. Qui estima, s'entrega als altres, es nega a si mateix i es lliura als seus semblants per millorar-los la vida, per ser el bàlsam dels seus patiments. La creu evoca l'amor que es dona, l'amor caritatiu que trenca l'endogàmia del jo, que fa miques el narcisisme compulsiu. Allí on hi ha amor, hi ha també sacrifici. La creu evoca també aquesta capacitat de sacrifici, de negar-se a un mateix perquè els altres creixin i es desenvolupin.

"La vida —diu Antoni Gaudí— és amor i l'amor és sacrifici". I també diu en un altre dels seus pensaments: "El sacrifici és l'única cosa fructífera". La mort de Jesús en la creu representa el sacrifici per la humanitat, el lliurament a tots per oferir-nos la vida plena.

### **Tercer moviment: Agrair l'obra feta**

El tercer moviment és agrair l'obra feta. Quan contemplem la creu, a dalt del temple expiatori, i quedem astorats per la bellesa de les seves formes, sentim gratitud.

Gratitud, en primer lloc, a Antoni Gaudí, el geni de Reus, l'arquitecte-teòleg que va saber esculpir en pedra el missatge cristià. També sentim gratitud a tots els seus col·laboradors, deixebles i treballadors que durant tant de temps han fet possible que el temple creixi i toqui el cel. Des de la torre de sant Bernabé, l'única que va veure culminada Antoni Gaudí, fins a la torre de Jesucrist, han passat més de cent anys.

El cel és la casa de Déu. La terra és l'àmbit dels humans. La torre fa possible la comunicació entre els dos mons: l'esfera divina i l'esfera humana. El punt tangencial, el lloc de trobada entre aquests dos nivells és Jesucrist, plenitud de l'home i plenitud de Déu. A través d'Ell

**«El cel és la casa de Déu. La terra és l'àmbit dels humans. La torre fa possible la comunicació entre els dos mons: l'esfera divina i l'esfera humana».**

copsem la naturalesa de Déu, però també la identitat més pregona de l'ésser humà.

En contemplar la creu de Jesucrist, sentim gratitud a tots els qui han fet possible aquesta obra d'art total que és la Sagrada Família, una obra que s'ha edificat al

llarg del temps. És l'expressió feaent de la tenacitat, de la constància i de la perseverança sostinguda al llarg del temps. Res no ha estat fàcil en aquest trajecte, però la creu ens mostra que els horitzons difícils es poden fer realitat amb l'ajuda dels altres i amb l'ajuda de Déu. En la Sagrada Família —deia Antoni Gaudí—, tot és providencial.

## **Quart moviment: Celebrar-ho amb alegria**

El quart moviment és la celebració. La contemplació de la creu ens fa ser agraïts i ens porta a celebrar la fita, la culminació del temple. No celebrem, tan sols, la culminació d'una basílica, sinó que celebrem la vida, el goig d'existir, de ser ara i aquí.

Quin sentit tindria celebrar aquesta vida, si la mort fos el seu terrible destí? Celebrem que hem estat cridats a la vida eterna, que som salvats per Crist i que som convidats a fruit d'una glòria que no podem

descriure amb paraules humanes. Antoni Gaudí va descriure-la com una conjunció de llum i de plasticitat.

Celebrem que ja participem de la vida eterna en els instants de plenitud que ens regala l'existència, els instants que immortalitza Joan Maragall en la seva poesia, però que aquest tast esdevindrà ple i definitiu més enllà del temps i de l'espai.

La creu ens recorda que la mort ha estat vençuda definitivament i que les persones que ens han deixat ja poden fruit d'aquest estat de plenitud que tots albirem. El Divendres Sant no és el punt final de la història, sinó el Diumenge de Glòria.

## **Cinquè moviment: Esperar amb confiança**

El cinquè moviment rau en esperar amb confiança. En contextos de deserció, de desànim col·lectiu i de desfeta d'utopies és fàcil sucumbir a la desesperança. Ens hem convertit en receptors de males notícies. No podem viure al marge del món, ni podem, tampoc, caure en la ingenuïtat optimista.

L'esperança és virtut, força, energia vital que ens empeny a lluitar pels propòsits nobles. Sabem que hi ha contrarietats, tota mena d'adversitats, però també sabem que no estem sols en aquesta batalla quotidiana i que, juntament amb els altres i amb l'ajuda de Déu, es pot fer realitat el que era poc probable o molt difícil.

La Sagrada Família és un exemple de l'esperança sostinguda en el temps. Des del 19 de març de 1882 fins a la culminació de la torre de Jesucrist, hem creuat tres segles. Durant aquest periple de temps s'han afrontat tota mena d'obstacles, contrarietats, adversitats. Hi ha hagut èpoques de penúria, de guerres, de revolucions i de postguerres, però la Sagrada Família ha seguit el seu curs i la torre de Jesucrist ha tocat el cel.

Quan contemplem la creu de Jesucrist, no oblidem aquesta llarga travessia pel desert. Cadascú ha de travessar els seus deserts i les seves nits obscures, però la creu ens recorda que Crist, que ens coneix des de dins, ens sosté a cada instant, especialment quan tot trontolla.

Aixecar el cap i contemplar-la és un gest senzill, però no inútil. És una petita pregària, una súplica a Déu i, a la vegada, una manera de recordar que Ell és aquí i vetlla per cadascú de nosaltres.

**Francesc Torralba**  
**Teòleg, filòsof i escriptor**

## Per a la reflexió personal

1. Sé aturar-me i dedicar temps al silenci, la contemplació i la pregària enmig del ritme accelerat de la vida?
2. Quan aixeco el cap i miro la creu que corona la Basílica de la Sagrada Família, em deixo interpel·lar pel que simbolitza per a la meua vida?
3. Quin significat té per a mi la creu?
4. La visc només com a signe de sofriment o també com a signe d'amor, sacrifici i esperança, tal com ho volia expressar Antoni Gaudí en la seva obra?
5. Davant les dificultats i els "deserts" de la meua vida, mantinc viva l'esperança?
6. Confio que, amb l'ajuda de Déu i dels altres, els camins difícils poden donar fruit i obrir nous horitzons?

# LA CREU I EL DOLOR DEL MÓN

P. J. Armengou

En un carreró del poblet cristià de Telskuf, a la província iraquiana de Nínive, un jove soldat em permet fer-li una fotografia al costat d'una casa destruïda pel foc de morter de l'Estat Islàmic. Als seus peus hi ha un petit tricicle mig bolcat. Va quedar repenjat contra el mur de l'edifici, abandonat a correcció pel seu menut propietari quan els milicians del grup terrorista van entrar a sang i foc a la població, uns mesos enrere.

A pocs metres, l'església del poble, del segle XIII, ha estat vandalitzada. Dessacralitzada. Destruïda. Els murs són plens de sutge i sobre l'altar reposa el que queda d'una imatge a mida real d'un Sant Crist: només els braços i la part inferior de la cara. La resta ha estat destruït a cops de martell. Una petita creu de fusta, amb un crist de bronze, també ha quedat esmicolada. Com la resta de l'aldea, el temple està buit. Només hi transitem un petit escamot de soldats cristians i alguns periodistes.

Som a l'agost del 2015. A menys d'un quilòmetre de Telskuf, perfectament visible des del límit del poble, hi ha el front de guerra. Sobre un dipòsit d'aigua, en una granja propera, oneja la bandera negra de l'Estat Islàmic, que ha assassinat o fet fugir tots els cristians, musulmans moderats, kurds i iazdites de la contrada. A només trenta quilòmetres es troba la ciutat de Mossul que, en aquest moment de la guerra, serveix de capital pel grup terrorista a l'Iraq. La por, la mort i la violència, s'han instal·lat a la regió.

Jerusalem, 2023. Plouen coets de Hamàs sobre la Ciutat Santa. És el 7 d'octubre i, fa tot just unes hores, milicians del grup terrorista han trencat la tanca de seguretat que separa la Franja de Gaza i el sud d'Israel, i han massacrat més d'un miler de persones, entre civils i militars, i n'han segrestat més de dos centenars. La notícia de les atrocitats del grup terrorista m'arriben a través del mòbil, en forma de vídeos i notícies dels mitjans locals, poc temps abans que les sirenes antiaèries comencin a sonar per tota la ciutat.

És l'inici d'una cruenta guerra que escalarà ràpidament i que portarà l'exèrcit israelià a llançar la resposta armada més cruenta i virulenta de la seva història contra el petit enclavament palestí. Al llarg de dos anys de conflicte moriran a Gaza més de 70.000 persones: moltes d'elles, dones i nens. Entre les víctimes també hi haurà membres de la petita comunitat cristiana local. En una Franja totalment arrasada per les bombes, la petita església de Sant Porfiri, una de les més antigues del món, també resultarà malmesa.

Des de la finestra de casa, on hi tinc el despatx, gairebé puc veure la creu que corona la cúpula del Sant Sepulcre, l'indret on la tradició cristiana situa el lloc de la crucifixió, mort i resurrecció de Jesucrist. Durant el temps que vaig cobrir la guerra de Gaza, vaig visitar en diverses ocasions el temple, buit de pelegrins. Entre les seves parets, en el sepulcre buit, en el turó que un dia va estar coronat per la Creu,

**«La pregunta de per què Déu permet tanta maldat al món és un mantra que, qui més qui menys, tothom ha sentit dins el cor».**

sempre vaig intuir que hi havia de trobar la resposta a tot plegat. La resposta al perquè de tanta guerra, mort, odi i violència.

A l'Iraq, a Terra Santa, o en tants altres indrets on m'he topat amb històries de dolor, com a perio-

dista o com a simple vianant, sempre ha ressonat en mi la necessitat de trobar sentit al patiment. Com a creient (o fins i tot entre els qui no tenen fe), la pregunta de per què Déu permet tanta maldat al món és un mantra que, qui més qui menys, tothom ha sentit dins el cor. Potser no davant una situació de guerra, però segur davant una malaltia, una injustícia, una infidelitat, una agressió... O davant de qualsevol petit o gran sofriment del cor.

Al llarg de la vida, he conegut persones que han perdut éssers estimats de les maneres més cruels i violentes, he vist gent a qui han arrabassat la seva llar i totes les seves possessions i records, he compartit el dolor d'homes i dones torturats, agredits, abusats sexualment, maltractats psicològicament i físicament... He tastat el seu patiment. I no he sabut

donar una resposta concreta. Només, potser, un imperfecte i maldestre consol. Una abraçada. Una paraula afectuosa. Un silenci respectuós. Una escolta activa. Un acompanyament sincer. Un bri d'esperança.

Amb el temps, he trobat que, d'una manera molt més perfecta i completa que jo, Jesucrist a la creu fa quelcom de similar. El Natzarè, torturat, maltractat, escopit, insultat i clavat a la creu, no dona una resposta evident, fàcil o mastegada al perquè del dolor. Però el pateix. El viu. I en el seu sofriment humà, acompanya. Comparteix. Ens diu: jo he patit abans, no estàs sol, jo també participo d'aquest dolor teu. No ens dona un *perquè* clar, però sí un manifest i comprensible *per a què*. I també un *com*.

El dolor de les nostres vides, el de les víctimes de les guerres, troba en la creu un camí transformador: el de deixar de buscar motius i raons pel patiment, per treure'n fruits. Jesús ho mostra i explicita durant el seu martiri: perdó, entrega, bondat, redempció, amor. "L'amor immens de Déu, abraçant la Creu, la va transformar d'instrument de mort, en un instrument de vida", ens recordava el 14 de setembre del 2025, festa de l'Exaltació de la Creu, el papa Lleó XIV. Jesús, Déu fet home, va patir els efectes "d'un dels instruments de mort més cruels que l'home hagi mai inventat", i en va treure salvació.

Però Crist, dalt del calvari, també ens mostra un com: un mètode, un camí, un mode de vida davant l'aparentment inexplicable dolor humà. Ens ensenya el paper de l'anyell pacífic que es deixa portar a l'escorxadador. Posa en pràctica els seus propis ensenyaments: parar l'altra galta (Mt 5,39), estimar l'enemic (Lc 6,27-28), perdonar setanta vegades set (Mt 18,21-22)... La Creu esdevé, així, un signe acusador a qui fa ús de la violència contra el dèbil, però també és una invitació a abandonar tota bel·licitat, odi i brutalitat. Jesucrist ens mostra el camí de la "pau desarmada i desarmant" de què parlava el Papa, amb motiu de la 59a Jornada Mundial de la Pau. Una pau desposseïda de la lògica de les amenaces i la por, amb capacitat per dissoldre l'odi i obrir els cors a través de l'empatia.

No he trobat encara una resposta a la destrucció de les tempestes i huracans, al dolor que provoca el batec de maldat que sovint neix en el cor de l'home, a la injustícia que pateixen els més desafavorits, a les raons darrere d'una malaltia... Veig que en la llibertat de l'home, en la seva capacitat per pecar i fer el mal, s'hi condensen bona part dels dolors del nostre món. Però també soc conscient que molts altres no tenen un motiu aparent i són més difícils d'empassar i assimilar.

En tots dos casos, però, tant en el mal infligit per l'home que fa un ús irresponsable de la seva llibertat, com en les calamitats provocades per l'atzar o sense una causa clara, em topo amb la creu de Jesucrist. Amb la seva resposta pacífica, saciant, auxiliar i benvolent. No és, potser, la resposta que molts cors cerquen. Però és un primer pas. I és un pas que acompanya, dona sentit, i ofereix esperança. Que dona una resposta sincera.

El tricicle abandonat de Telskuf, el seu crist i creu trencades, els cristians fugits del poble, la brutalitat de l'Estat Islàmic... Tot plegat queda recollit de manera misteriosa en la creu. A les nafres del Natzarè. A les seves cicatrius i ferides. Com els morts a Gaza. O els del sud d'Israel. O els de tants altres indrets del món. Tot el mal del món, tot el seu dolor, troba consol, companyia i exemple a les vetes de la fusta de la creu. En l'home, fill de Déu, que la va carregar i s'hi va deixar clavar.

**P. J. Armengou Freixa**  
**Periodista corresposnal a l'Orient Mitjà**

## Per a la reflexió personal

1. Quan em trobo amb el dolor, el meu o el dels altres, què busco primer: una explicació o una manera d'acompanyar i estimar?
2. Com puc aprendre de l'actitud de Jesucrist a la creu, que no explica el sofriment però el comparteix?
3. Davant la violència i l'odi del món, quin camí trio personalment?
4. Soc capaç de respondre amb perdó, misericòrdia i pau a l'odi, el rancor i la violència, tal com proposa el papa Lleó XIV amb la idea d'una "pau desarmada i desarmant"?
5. Quin sentit té la creu en la meua vida quotidiana? Pot el meu propi dolor, viscut amb fe i amor, transformar-se també en un lloc d'esperança i de vida per a mi i per als altres?

# LA CREU DE GAUDÍ

Rosa Ribas

El matí del 7 de juny de 1926, un home d'aspecte humil caminava pels carrers de Barcelona. Pocs el van reconèixer. Vestia austerament, gairebé com un captaire. Aquell home era Antoni Gaudí, el gran arquitecte que havia revolucionat l'arquitectura moderna i que dedicava els seus últims dies a una sola obra: la Sagrada Família, el temple que havia de convertir-se en el símbol de la ciutat.

Aquella mateixa tarda, un tramvia el va atropellar. Tres dies després, moria. La seva vida havia estat marcada des de ben petit per un mateix signe: la creu.

Antoni Gaudí i Cornet (Reus, 25 de juny de 1852 – Barcelona, 10 de juny de 1926) és sens dubte una de les figures més universals de la cultura catalana i de l'arquitectura a nivell internacional. Va ser un arquitecte genial i un gran observador de la natura, però també va ser una persona d'una fe profunda, que al llarg de la seva vida va viure un recorregut espiritual molt intens, sense el qual no es pot comprendre la seva obra. Un recorregut espiritual que va estar sempre acompanyat de la creu.

## **Una infància marcada pel dolor**

Gaudí fou el petit dels cinc fills del matrimoni de Francesc Gaudí i Antònia Cornet. En la seva infantesa unes febres reumàtiques el privaren d'anar a classe i jugar amb els companys. A nivell familiar passà per un seguit de circumstàncies doloroses: l'any 1876 va morir de sobte el seu germà Francesc, amb només vint-i-cinc anys, i la seva mare poc temps després, amb seixanta-tres anys. L'any 1879 la seva germana Rosa, amb trenta-cinc anys, deixant una filla de tres anys, la Rosita Egea que va quedar al seu càrrec i de l'avi Francesc. Tots tres viuran junts les següents tres dècades. El 1906, quan va morir el seu pare, Gaudí va quedar-se sol amb la seva neboda, que va morir l'any 1912 als trenta-sis anys.

## Crisis i febres

A nivell professional, als voltants de l'any 1910, Gaudí ja s'havia convertit en un arquitecte reconegut. Tot just havia acabat la Torre Bellesguard i la casa Batlló, i estava treballant a la casa Milà, al Park Güell, a la Colònia Güell i a la Sagrada Família. El volum de feina entre els anys 1906 i 1910 va ser enorme. Eren anys d'una activitat desbordant i, al mateix temps, de dificultats per acabar, com Gaudí volia, algunes de les obres que estava dirigit.

Per altra banda, les obres de la Sagrada Família s'havien alentit per falta de finançament i, en el decurs de la construcció de la casa Milà, va tenir desavinences importants amb el matrimoni Segimon-Milà, que no va permetre que Gaudí coronés amb una imatge de la Mare de Déu la façana principal. Un altre motiu de preocupació van ser les suspicàcies del capítol de la catedral de Mallorca davant les seves agosarades propostes. A tot plegat cal afegir-hi que la situació social a la ciutat de Barcelona

**«La meditació de la passió i mort de Jesús acompanyada de les lectures, entre d'altres, de les poesies del místic Sant Joan de la Creu, van ajudar-lo a aprofundir en el sentit del dolor viscut des de la fe i van potenciar la seva creativitat».**

era molt complexa a conseqüència de l'esclat revolucionari de la Setmana Tràgica de l'estiu de 1909, on s'havien cremat més de vuitanta edificis religiosos.

Gaudí, tot i que tenia un caràcter fort, era una persona molt sensible i profundament implicada en les seves obres i amb les persones que treballaven al seu costat, i aquest conjunt de circumstàncies vitals el van portar a patir una greu crisi. Els metges li van

recomanar un descans. Es va traslladar a Vic, la ciutat d'on era bisbe el seu gran amic el Dr. Torras i Bages. Però el repòs no va tenir l'efecte desitjat i, a la primavera de l'any següent, va recaure i va patir unes terribles febres de Malta. Per recuperar la salut va anar a Puigcerdà. Durant les primeres setmanes no es podia moure del llit i, en creure que

arribava la darrera hora, va redactar el testament. Van ser uns mesos de convalescència llarga, en els quals va tenir temps per pregar i meditar. La meditació de la passió i mort de Jesús, acompanyada de les lectures, entre d'altres, de les poesies del místic Sant Joan de la Creu, van ajudar-lo a aprofundir en el sentit del dolor viscut des de la fe i van potenciar la seva creativitat. A la tardor, recuperades les energies, va tornar a Barcelona.

Havien mort els seus últims familiars directes i molts dels seus amics van traspasar els anys següents. L'any 1911 van morir l'escultor Carles Mani i l'escriptor Joan Maragall, bons amics de l'arquitecte. L'any 1916 va morir el bisbe Torras i Bages, el seu gran mentor i, dos anys més tard, el comte Güell, el seu principal mecenes. A partir d'aquell moment Gaudí viurà centrat només en la Sagrada Família, intentant acabar la façana del Naixement, amb l'esperança que servís de model per a les generacions futures.

## Les creus de Gaudí

Gaudí va viure una vida espiritual molt intensa al llarg de la seva vida i el símbol de la creu el va acompanyar des de la infància. La seva «creu» va ser la combinació d'una salut fràgil des de petit, la pèrdua dels éssers estimats, una soledat no escollida i una dedicació gairebé ascètica al treball, especialment en l'etapa final, centrada exclusivament en la Sagrada Família, on s'hi traslladà a viure el mes de novembre del 1925 fins a la seva mort.

Tenint present tota la seva trajectòria vital, tan personal com espiritual, en l'arquitectura d'Antoni Gaudí la creu no és només un element decoratiu, sinó un eix fonamental que estructura i que apareix ja en les seves primeres obres. És important constatar que les creus centrals són habituals en l'obra de Gaudí, tant en els edificis religiosos, l'església de la colònia Güell o la Sagrada Família, com en els civils. Ho podem veure a la casa Calvet, la casa Batlló, la Torre Bellesguard, el Palau Güell o el Park Güell, tots ells coronats per una creu. En tota la

seva arquitectura, sigui religiosa o no, si hi ha un símbol que podria definir-se com a típicament "gaudiniana" és la creu. Concretament la creu de quatre braços.

La famosa creu gaudiniana està inspirada en la pinya del xiprer que, una vegada cau a terra, s'obre de manera similar. Quatre braços que assenyalen a cada punt cardinal i un cinquè que apunta al cel. El xiprer és un arbre de gran longevitat i en la tradició cristiana hi ocupa un paper destacat. Dotat d'un simbolisme tan intens, no és estrany que trobem representacions de xiprers en diverses obres de Gaudí, com el que corona la façana del Naixement de la Basílica de la Sagrada Família, símbol de l'arbre de la vida del paradís.

## La façana de la Passió

En els dibuixos de la façana de la Passió que Gaudí va realitzar l'any 1892 i el 1911, la creu tenia un protagonisme fonamental. Simbolitzava la redempció de la humanitat. El mateix Gaudí explicava que l'esbós del 1911 l'havia concebut enmig del dolor, després del diagnòstic de les febres de Malta i de l'obligat repòs absolut receptat pels metges. Durant aquells llargs mesos, la meditació sobre el sacrifici de Jesús a la creu el va acompanyar i li va donar la força necessària per a tirar endavant. En els moments dolorosos de la seva vida, va ser en la creu de Jesús on el patiment va trobar un sentit i una llum. Va ser en aquests moments on la fe de l'arquitecte es va anar consolidant i, gràcies a alçar la mirada a la creu, Gaudí va poder transformar el dolor en esperança i art.

A la façana de la Passió, Gaudí va projectar-hi un eix central vertical amb les escenes següents: en primer terme la crucifixió, a sobre el sant Sopar i Getsemaní, i dalt de tot la Resurrecció i la creu gloriosa. Gaudí volia explicar quin és el camí que ens cal recórrer per arribar a la Vida. L'espiritualitat de l'arquitecte és d'inspiració cristocèntrica i la creu representa la màxima donació de Déu a la humanitat. És el *Deus patiens* que, per amor, entrega el seu Fill per redimir el món del pecat.

Per a Gaudí la creu era un símbol de redempció, de fe i de connexió amb Déu. La Basílica de la Sagrada Família s'organitza al voltant d'aquest signe i per aquest motiu la creu de la torre de Jesucrist, de 172,5 metres, culmina les divuit torres de la basílica.

En els àlbums del temple, publicats en vida de Gaudí, es descrivia així la creu que un dia coronaria la torre central de la Sagrada Família:

“Una grandiosa creu de quatre braços acanalats, per a poder esguardar el panorama. Al mig hi haurà l'Anyell Diví. És l'Anyell de Déu, aquell anyell que pren damunt seu tot el pecat del món per a la salvació de l'home. La creu serà de cristall, de dia refractarà la llum del sol i a la nit (...) projectarà feixos de llum sobre la ciutat”.

El dia ja ha arribat i aquesta creu ja fa setmanes que es pot veure des de tota Barcelona. Cent anys després de la mort de l'arquitecte, amb la visita del Papa, tota la ciutat serà convidada a alçar la mirada a la creu i a trobar el sentit i l'esperança que Gaudí va trobar-hi. Després del dia 10 de juny, la creu de Gaudí ja no serà només seva. A partir d'ara serà la creu de tots.

**Rosa Ribas**  
**Professora i secretària acadèmica**  
**de la Facultat Antoni Gaudí**

## Per a la reflexió personal

1. Com puc transformar les dificultats i el sofriment de la meua vida en una font de creixement i de creativitat, tal com ho va fer Gaudí en la seva obra?
2. Quin lloc ocupa el silenci, la reflexió i la vida interior en la meua vida?
3. Podria el temps de prova o de fragilitat convertir-se també per a mi en un camí d'aprofundiment espiritual? Com?
4. La meua feina, els meus talents o les meves activitats quotidianes poden esdevenir també una forma de servei i d'elevació de l'esperit dels altres, com és l'arquitectura de Gaudí, especialment en la Basílica de la Sagrada Família?

# LA CREU DE JESÚS

Oriol Jara

Des del passat mes de febrer els barcelonins podem alçar el cap i veure la creu de Jesús presidint l'*skyline* de la ciutat. La creu que corona la Basílica de la Sagrada Família s'eleva per damunt dels edificis, del trànsit, del soroll i de la gent atrafegada i plena de buidor. Sobreixim de buidor, en el nostre dia a dia, però la creu regna sobre nosaltres amb la seva plenitud. Una plenitud tan escassa actualment. No regna amb el poder d'un emperador ni amb la força d'un conqueridor, regna amb la humilitat d'un home mort en una creu per amor gloriós i irresistible. Alçar la vista cap a aquella creu no és només un gest de plaer arquitectònic; és un gest espiritual. Implica recordar que hi ha alguna cosa (Algú) per damunt nostre i proposa, a més, un canvi de posició vital.

Durant molts anys he viscut mirant el món. Amb els ulls clavats en els diners, en una certa noció de popularitat, en el sexe i totes les seves variants, en l'èxit professional i en les falses promeses que fan els principats i les potestats, abundants en oferir vanitat. I si desviava la mirada d'aquestes coses, en mirava una altra que també m'agradava molt: jo mateix. La meva imatge reflectida en l'opinió dels altres. Els meus somnis sobre "qui havia de ser" o "qui mereixia ser".

Però totes aquestes coses que prometen plenitud s'assemblen més a una tempesta enmig del mar que no pas a un port segur. Són idees lluents, seductores, intenses, però profundament inestables. Els ídols que adorem no només ens deceben; ens poden ofegar. I no només a nosaltres: arrossequen també les nostres relacions, les nostres famílies, les nostres amistats, la nostra intimitat. El món, per nosaltres, és com el mar de Galilea pels deixebles de Jesús. Els proveïa aliment, diners i estatus, fins i tot. El mar era "el seu món", però tan inestable, violent, caòtic i insegur com "el nostre món". Pere, Jaume, Andreu i Joan vivien del mar. De fet, el mar era la seva identitat, igual que la meua identitat era la meua feina, el meu èxit, els meus diners... Però el mar i el món són violents i salvatges. En qualsevol moment pot esclatar la tempes-

ta i prendre'ns totes les nostres falses seguretats. Quan mirava el mar (l'èxit, la comparació constant, la necessitat d'aprovació) m'angoixava. La tempesta no era només fora; era a dins. Els deixebles van trobar la seva pau quan van mirar Jesús i no les onades salvatges.

Llavors mirar la creu és una necessitat. No és un gest estètic ni una devoció sentimental; mirar la creu és assumir una nova posició davant la vida. El món és incert; la creu és estable. El món promet i no compleix; la creu és infal·lible. El món exigeix constantment que paguis el teu deute a canvi d'alguna cosa trivial i buida; la creu proclama que el teu deute ja ha estat pagat per la sang de valor infinit de Jesús. A la creu no hi ha màrqueting ni aparença. Hi ha amor fins a la mort més dura.

La Gràcia és gratuïta per a nosaltres, però no ha estat barata. Sant Pere ens recordava: «Heu estat rescatats... no amb plata o or, sinó amb la sang preciosa de Crist» (1Pe 1,18-19). La sang de Jesucrist és el preu més alt que s'ha pagat mai. Quan miro la creu, veig el valor immens que Déu està

**«La creu és segura perquè és fruit de la fidelitat del Senyor. En un món que canvia cada dia, la creu és el record que l'amor de Déu és immutable».**

disposat a pagar per salvar-me, pecador ridícul i esclau del pecat. Ja no hi veig inseguretat, sinó una promesa irrevocable.

La creu és segura perquè és fruit de la fidelitat del Senyor. En un món que canvia cada dia, la creu és el record que l'amor de Déu és

immutable: «Jesucrist és el mateix ahir, avui i sempre» (He 13,8). Mirar la creu no significa fugir del món, sinó situar-s'hi d'una manera nova. Ja no visc per demostrar constantment qui soc. Visc des d'una nova identitat. Ja no visc negociant amb els idols (el mar), oferint-los coses perquè m'estimin. Visc acollint el que ja m'ha estat donat.

La temptació constant és tornar a mirar la tempesta, però la salvació comença quan aixequem els ulls cap al Crist humiliat per nosaltres. Quan, des de baix, de genolls, avergonyits i pobres d'esperit, ALCEM LA MIRADA per veure Déu humiliat. Quina paradoxa! Hem d'alçar la mi-

rada per veure la creu, que és la humiliació de Déu. Els poderosos centurions romans i els fariseus jueus van haver d'alçar els ulls per veure aquell qui, aparentment, s'havia rebaixat. En realitat, en alçar els ulls feien justícia al que estava passant allà, perquè la creu és la victòria de Déu en poder còsmic.

L'Evangelí segons sant Joan cita una profecia antiga: «*Miraran aquell que han traspassat*» (Jo 19,37). Mirar Crist a la creu ho és tot. Mirar la creu fins que la duresa del nostre cor es desfà. Mirar la creu fins que la por retrocedeix davant el poder de Déu. Mirar fins a entendre que l'amor ja ha fet el pas definitiu.

També avui, per veure la creu que s'alça sobre la ciutat de Barcelona, cal aixecar el cap. El gest físic ens recorda el gest interior: sortir de nosaltres mateixos, deixar d'adorar els nostres ídols, reconèixer que la victòria de Déu no té la forma que esperàvem.

Potser, amb la visita del Papa a Barcelona, el gest més profund que podem fer és aturar-nos un moment i mirar la creu un cop més. Deixar que aquella fusta sagnant, que sembla una derrota, es converteixi en la nostra roca de victòria eterna. Deixar que aquella sang, que sembla fragilitat, sigui la nostra certesa.

I poder dir, amb sant Pau: «*Quant a mi, no vull gloriar-me sinó en la creu de nostre Senyor Jesucrist*» (Ga 6,14).

Perquè, quan mires la creu, la tempesta no desapareix immediatament. Però ja no tens por.

**Oriol Jara**  
**Guionista i escriptor**

## Per a la reflexió personal

1. Cap on dirigeixo habitualment la meva mirada interior? Està centrada en els ídols del món —l'èxit, el reconeixement, la seguretat material— o en Jesucrist i en la seva creu, que ofereix una plenitud diferent?
2. Què descobreixo quan contemplo la creu?
3. Hi puc reconèixer l'amor fidel de Déu que es dona fins al final i que em recorda el valor immens que tinc als seus ulls?
4. Enmig de les tempestes de la vida, on busco la meva seguretat?
5. M'atreveixo a aixecar els ulls cap a la creu que corona la Basílica de la Sagrada Família i confiar que, fins i tot en la dificultat, l'amor de Déu és més fort que la por?

# LA VISITA DEL PAPA

Salvador Pié-Ninot

La darrera visita apostòlica d'un Papa a Barcelona va ser l'any 2010. El papa Benet XVI va venir a consagrar la Sagrada Família, amb una cerimònia televisada que va donar la volta al món. Setze anys més tard la torre de Jesucrist s'ha acabat i ara és un altre papa, Lleó XIV, qui ha acceptat la invitació a venir. Ve a beneir la creu de la Sagrada Família. Però només ve a beneir una creu de pedra? Què significa per a nosaltres, poble fidel que pelegrina a Barcelona, que el papa vingui a la nostra ciutat?

El papa Lleó XIV ve a "confirmar-nos en la fe", seguint la missió que Jesús mateix va encarregar a sant Pere quan el va cridar, dient-li: "He pregat per tu i, una vegada convertit, confirma els teus germans" (Lc 22, 32). Aquesta confirmació en la fe va dirigida als seus germans, començant pels apòstols i els seus successors, els bisbes, i alhora està dirigida a tots els germans i germanes en la fe, és a dir, a tots nosaltres els cristians d'aquestes terres que visita.

La missió del papa Lleó XIV de "confirmar-nos en la fe" és la missió específica que Jesús va encomanar a sant Pere i als seus successors. "Confirmar" vol dir anunciar i viure en clau missionera i testimonial la fe. Vol dir estar ben fonamentats en les paraules de Jesús a sant Pere: "Tu ets Pere i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església". Unes paraules que Jesús complementa amb "et donaré les claus del Regne del cel" (Mt 16,18-19), com a signe de la seva màxima responsabilitat eclesial. Però el centre d'aquesta missió és encara més profund: Jesús pregunta tres vegades a Pere: "M'estimes?" (Jn 21,15-17). Aquesta pregunta revela el cor del seu ministeri: un servei fonamentat en l'amor. I davant la resposta de Pere, Jesús li confia el seu poble: "Pastura els meus anyells, pastura les meves ovelles".

Alhora, sant Pere ens confirma en la fe en ser el primer apòstol a qui s'apareix Crist Ressuscitat, punt central de la fe cristiana (1Cor 15,5), i per aquesta raó presidirà la primera Assemblea o Concili de Jerusalem (Act 15). Un Concili que va possibilitar l'acord unànim dels apòstols sobre el fet que no era necessari ser jueu per a esdevenir cristià i, així, per acord unànim dels apòstols, proclamar el caràcter universal del cristianisme.

Però en la llarga història de l'Església va ser en el Concili Vaticà I, celebrat el 1870, on per primera vegada es va tractar el Papat, tot definint el seu primat de jurisdicció i la seva infal·libilitat en certes condicions. Posteriorment, en el Concili Vaticà II (1962-1965), es va posar de relleu la col·legialitat i corresponsabilitat de tots els bisbes amb el Papa. Poc després, amb l'Encíclica *Ut unum sit* (1995), Joan Pau II va afirmar amb convicció que "cal trobar un exercici del primat que, sense renunciar de cap manera a l'essencial de la seva missió, s'obri a una situació nova" i així pugui continuar confirmant-nos en la fe. En aquesta línia, el Papa Francesc subratllava que calia "una conversió del Papat" (*Evangelii gaudium*, núm. 32) en clau de servei, com sempre ha expressat el títol de *Servent dels servents de Déu*, títol que el Papa Francesc va reformular bellament com a Primat diaconal o Primat en el servei.

En les primeres paraules del papa Lleó XIV, com a bisbe de Roma, hi va ressonar també un text clàssic per a confirmar-nos en la fe, quan va afirmar: "Soc agustí, un fill de sant Agustí, que us dic: 'Amb vosaltres soc cristià i per a vosaltres, soc bisbe'.<sup>(1)</sup> Per això, "hem de buscar junts com ésser una Església missionera, una Església que construeix ponts, dialogant, sempre oberta a rebre amb els braços oberts a tothom qui necessiti de la nostra caritat, de la nostra presència, del diàleg i de l'amor".

El dia següent de la seva elecció, el papa Lleó XIV va oferir una bonica síntesi dels continguts de la fe catòlica, que tenia com a centre el Concili Vaticà II, actualitzat amb l'*Evangelii gaudium* del Papa Francesc: "Voldria que avui renovéssim junts la nostra plena adhesió a aquest camí, a la via que des de fa decennis l'Església universal està recurrent

<sup>1</sup> LLEÓ XIV, *Primera benedicció Urbi et orbi*, 8 de maig de 2025

darrere les petjades del Concili Vaticà II. El Papa Francesc va recordar i actualitzar magistralment el seu contingut en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*, de la qual voldria destacar algunes notes fonamentals: el retorn al primat de Crist en l'anunci; la conversió missionera de tota la comunitat cristiana; el creixement en la col·legialitat i la sinodalitat; l'atenció al *sensus fidei*, especialment en les formes més pròpies i inclusives de la pietat popular; la cura amorosa dels febles i exclosos; el diàleg valent i confiat amb el món contemporani en els seus diferents components i realitats".<sup>(2)</sup>

Lleó XIV ha continuat mostrant el desig vibrant d'evangelització del seu predecessor, el Papa Pau VI, en fer-se seva la pregària que l'any 1963 va dir en l'inici del seu ministeri: "Que sobre el món sencer passi una gran flama de fe i d'amor que il·lumini tots el homes de bona voluntat, aplanant els camins de la col·laboració recíproca, i atregui sobre la humanitat, ara i sempre, l'abundància de la benevolència divina, la força mateixa de Déu, sense l'ajuda del qual res no val ni res és sant".<sup>(3)</sup>

**«Mireu el Crist! Aproveu-vos a Ell! Acolliu la seva Paraula que il·lumina i consola! Escolteu la seva proposta d'amor per formar la vostra única família: en l'únic Crist som u».**

Ja en la seva homilia d'inauguració com a bisbe de Roma, Lleó XIV ens va donar més elements per a confirmar-nos en la fe, tot citant de nou una interpellant afirmació de sant Agustí: "Tots els qui viuen en concòrdia amb els germans i

estimen els altres són els que formen l'Església". Per això, va continuar Lleó XIV, "volem dir-li al nostre món, amb humilitat i alegria: mireu el Crist! Aproveu-vos a Ell! Acolliu la seva Paraula que il·lumina i consola! Escolteu la seva proposta d'amor per formar la vostra única família: en l'únic Crist som u. I aquesta és la via que hem de recórrer junts, units entre nosaltres, però també amb les Esglésies cristianes germanes, amb els qui recorren altres camins religiosos, amb aquells que conreen la inquietud de la recerca de Déu, amb totes les dones i el homes de bona voluntat, per construir un món nou on regni la pau".<sup>(4)</sup>

<sup>2</sup> LLEÓ XIV, *Discurs al Col·legi cardenalici*, 10 de maig de 2025

<sup>3</sup> PAU VI, *Qui Fausto die*, 22 de juny de 1963

<sup>4</sup> LLEÓ XIV, *Homilia de la celebració eucarística amb motiu de l'inici del ministeri petrí*, 18 de maig de 2025

Amb una plaça de Sant Pere plena de gom a gom, el Papa va concloure llençant aquesta pregunta: “És l’hora de l’amor! La caritat de Déu, que ens fa germans entre nosaltres, és el cor de l’Evangeli. Amb el meu predecessor Lleó XIII, avui podem preguntar-nos: si aquesta caritat “prevalgués al món, ¿no tornaria potser la pau?” És a dir: “la pau desarmada i desarmant”!, com li plau repetir a Lleó XIV. “Amb la llum i la força de l’Esperit Sant podrem construir una Església fundada en l’amor de Déu i signe d’unitat; una Església missionera, que obri els braços al món, que anunciï la Paraula, que es deixi qüestionar per la història, i que es converteixi en ferment de concòrdia per a la humanitat. Junts, com un sol poble, caminem com a germans cap a Déu i estimem-nos els uns als altres”.

A inicis d’estiu, centrant-se en l’amor, el Papa va afirmar el següent als governants que participaven del Jubileu: “La fe en Déu, amb els valors positius que d’ella es deriven, és una font immensa de bondat i de veritat per a la vida de les persones i de les comunitats. Sant Agustí parlava de la necessitat de passar de l’amor *sui* —l’amor d’un mateix: egoista, miop i destructiu—, l’amor *Dei* —l’amor de Déu: lliure, generós, fonamentat en Déu i que porta a l’entrega de si mateix—. Aquest pas, ensenyava, és essencial per a la construcció de la *civitas Dei* —la ciutat de Déu— que té com a llei fonamental la caritat”.<sup>(5)</sup>

“Estimats germans i germanes de tot el món, és preciós convertir-nos en pelegrins de l’esperança. I és preciós continuar essent-ho junts! La fidelitat de Déu ens continuarà sorprendent. Si no reduïm les nostres esglésies a monuments, si les nostres comunitats continuen sent llars, si resistim units a l’atractiu dels poderosos, aleshores serem la generació de l’alba. Maria, Estel del Matí, caminarà sempre davant nostre! En el seu Fill, contemplarem i servirem una humanitat magnífica, transformada no per deliris d’omnipotència, sinó pel Déu que per amor es fa carn”.<sup>(6)</sup>

<sup>5</sup> LLEÓ XIV, *Discurs als participants del Jubileu dels governants*, 21 de juny de 2025

<sup>6</sup> LLEÓ XIV, *Clausura de la Porta Santa*, 6 d’abril de 2025

Heus ací com el papa Lleó XIV, en el seu inici com a bisbe de Roma, ens ha ofert camins perquè la seva visita apostòlica a Barcelona i a la Sagrada Família, esdevingui per a tots nosaltres una veritable confirmació en la fe.

**Mn Salvador Pié-Ninot**  
**Teòleg i professor emèrit**  
**de la Universitat gregoriana de Roma**

## Per a la reflexió personal

1. Què significa per a mi "ser confirmat en la fe"?
2. De quina manera la meva fe pot esdevenir més viva, missionera i testimoni en la meva vida quotidiana?
3. L'amor és realment el centre de la meva vida cristiana?
4. Com puc passar, tal com recorda sant Agustí, de l'amor sui (centrat en mi mateix) a l'amor Dei, un amor obert, generós i lliurat als altres?
5. Com puc contribuir a construir una Església que "obri ponts"? En el meu entorn concret, de quina manera puc fomentar el diàleg, la comunió i l'esperança, tal com ens convida el papa Lleó XIV?

# EL DIA QUE VAIG ALÇAR LA MIRADA

Saray Alfi

Soc una jove de 25 anys, nascuda a Barcelona i vinc del si d'una família humil i treballadora. Soc la petita de tres germans i vaig tenir una infantesa molt feliç, una família unida, amb germans, cosines i els meus avis.

M'he criat en el si d'una família creient però no practicant. El meu pare és musulmà i la meva mare catòlica i no em van batejar perquè em van donar llibertat de decisió per quan fos gran. Però això no va impedir que la meva mare sempre resés a Jesús i que la casa de la meva àvia, tot i que no anés a missa, semblés el museu del Vaticà, plena d'icones, quadres i estampetes. Abans d'anar a dormir, ella resava i parlava molt amb Déu, però durant el dia no expressava mai la seva fe amb nosaltres.

Jo era una nena bona amb els estudis i mai vaig donar problemes en l'àmbit personal. Amb 13 anys em van diagnosticar una malaltia rara. Fins aleshores m'havia considerat agnòstica, però aquella notícia va ser la gota que va fer vessar el got. Déu no podia existir. Era impossible que existís perquè ni el veia ni ens ajudava. Econòmicament la situació a casa no anava bé i la fe de la meva família s'anava debilitant encara més.

Vaig aconseguir entrar a la carrera dels meus somnis i vaig començar la universitat. Però una setmana més tard, el meu món i el de la meva família es van esfondrar completament: havien assassinat el meu cosí, deixant una dona vídua i un nen de deu anys orfe. Mai hauria imaginat veure la maldat de l'ésser humà en el seu màxim exponent. Les meves prioritats van canviar completament. De sobte, em vaig convertir en una noia trista, immersa en un buit existencial increïble. Les notes em van deixar d'importar i vaig començar a suspendre. A casa portàvem el dolor per dins. Pensàvem que era la manera correcta per ajudar la meva cosina i el seu fill a tirar endavant. No ens vam permetre estar mai tristos. Durant aquella època vaig reconèixer per primera vegada la figura de Déu. El meu cosí era creient i practicant, i recordo dir-me

a mi mateixa que si ell creia amb aquella fe tan forta, segur que estaria al cel amb Déu. Van ser mesos molt durs. Només recordo que jo era un pou de tristesa que no veia sentit a la vida. No entenia per què érem en aquest món, si estava ple de maldat, dolor i sofriment.

Mesos més tard va arribar la Covid i el confinament ens va anar bé per aturar-nos. L'octubre de 2020 vam rebre una trucada dels veïns de la meua àvia. Havia caigut i no parava de cridar. Se la van endur a l'UCI. Tenia una pneumònia greu i els metges ens van explicar que li quedaven dies, que no es podia fer res i que era qüestió de temps. En aquella època ningú podia visitar ni acompanyar els malalts a l'hospital per perill de contagi. Això significava que la meua àvia moriria sola, sense escoltar un últim "t'estimo" de tots nosaltres, i jo em negava que marxés així d'aquest món. Aquell dia recordo plorar com mai, mentre demanava a Déu més temps amb la meua àvia, poder acomiadar-me i dir-li que l'estimava. A partir d'aquell moment és quan m'autodenomino la nena mimada de Déu. Déu no només em va escoltar, sinó que em va permetre acompanyar, estimar i cuidar la meua àvia tres anys i mig més. Cada dia era un regal. No sabíem quan podia ser l'últim, però ja no veia la mort igual. Ja no veia res igual. Van ser anys molt durs, arrossegant el dol per la mort del meu cosí, una carrera que no m'apassionava gens, un càncer del meu pare i la demència de la meua àvia. Però van ser anys que em van ensenyar a estimar de veritat i em van permetre conèixer el valor de la vida, de la família i de l'amor. Vaig agrair a Déu haver-me permès cuidar la meua àvia i li vaig prometre que em batejaria.

Finalment, la meua àvia va morir el novembre de 2023, acompanyada a l'hospital de tots els seus fills, nets i besnets. Recordo la seva última mirada i el seu últim sospir: va marxar acompanyada i envoltada d'amor. Tot i que havia mort la meua àvia, jo era feliç, perquè Déu havia complert la seva promesa. Ara em tocava a mi complir la meua. Però, per on començar?

Un dia de març de 2024, quan anava a agafar l'autobús cap a la universitat, a la meua parada habitual, vaig alçar la mirada i vaig veure la Sagrada Família. "Allà podré preguntar si em puc batejar", vaig pensar. Era a només dos carrers i m'hi vaig dirigir ràpidament. Aquell dia hi ha-

via justament el diaca que portava les catequesis per a adults i m'ho va poder explicar tot. Em va remarcar que eren dos anys i això, lluny de preocupar-me, em va emocionar. Finalment podria ser batejada. Encara avui recordo la felicitat d'aquell dia i com, en sortir, vaig trucar emocionada a la meva parella, que posteriorment també s'apuntaria amb mi al catecumenat, per explicar-li-ho tot. Era oficial: si tot anava bé, em batejaria a la Vetlla Pasqual del 2026.

En aquests dos anys he conegut gent increïble amb qui mai hauria pensat que podria compartir camí. Però, sobretot, és la meva visió de moltes coses la que ha canviat dràsticament, ja que he après a conèixer

**«En aquests dos anys he conegut gent increïble amb qui mai hauria pensat que podria compartir camí».**

l'amor infinit que Déu ens té i a mirar-ho tot des d'aquesta mirada. A dia d'avui encara pateixo la malaltia rara que m'acompanyarà tota la vida, però ara sé que Déu va estar, està i estarà sempre sostenint-me. En aquests anys

m'he sentit profundament estimada pel meu Pare del Cel i també he après que la meva creu té sentit. No és inútil ni un càstig. Amb la meva creu puc donar glòria a Déu.

Ara sé que Déu va enviar el seu Fill a la Terra per tots nosaltres. També per mi. Quan sento que la vida m'aclapara i que no puc més, alço la mirada i veig Jesús a la creu mirant-me, amb amor infinit. I en aquesta mirada hi trobo descans. Perquè no és una mirada de judici, sinó de lliurament. Són els ulls d'algú que ho ha donat tot per mi i que, encara que li falli i no sigui perfecta, em continua escollint cada dia. Una vegada i una altra. No hi ha res que m'impulsi més a la vida que Ell. Ell va donar la vida per mi. Cada vegada que alço la mirada a la creu de la Sagrada Família, on m'he batejat en la passada Vetlla Pasqual, torno a veure aquest amor per mi. Gràcies, Jesús.

**Saray Alfi**  
**Cristiana de la parròquia de la Sagrada Família**

## Ara ens toca a nosaltres

Acabada la lectura d'aquest seguit de consideracions i propostes, en el silenci personal, s'imposa la reflexió. Una reflexió serena i generosa, pacificadora i esperançada, que ens obri a l'amor del Pare. Una reflexió que ens faci dòcils a l'acció de l'Esperit, i desemboqui en una decisió personal, sense deixar d'alçar la mirada vers la creu de Jesucrist i el que Ell deia i feia. Aquesta és la bona notícia que Antoni Gaudí volia que la seva obra traspués.

Copsada la magnitud de les reflexions d'aquestes pàgines, convé discernir la nostra resposta personal i comunitària. Alliberats, a nivell personal, dels diversos consumismes, de la por a les pobreses personals, i dels fracassos i menyspreus, alcem la mirada vers la creu de Jesús. Ara podem demanar-li, amb sinceritat i disposició oberta: "Senyor, fes que hi vegi", "Senyor, què vols que faci?", "Senyor, fes que camini". Interpel·lacions que han de trobar resposta en la quotidianitat dels homes i dones de bona voluntat, des de la lucidesa per esbrinar-ho i des de la llibertat interior per a seguir-lo.

Culminada la torre de Jesucrist, el Sant Pare Lleó XIV ens visita per confirmar-nos en la fe en la nostra realitat propera, des del que som i fem. Però també ve a confirmar-nos en la fe, des de la missió encomanada per Jesús a Pere, com a comunitats parroquials i com a diòcesi que som.

Alça la mirada vers la creu. Contempla i reflexiona el crit de Jesús crucificat, i el clam dels crucificats de la terra de tots els temps, recollit pel Pare. Contempla i reflexiona, també, com en Jesús, la llum ha començat a vèncer. Nosaltres som testimonis del Ressuscitat. Tots els fatalismes, fins i tot el de la mort, han estat vençuts. Comença el

temps de la llibertat i de la vida. Els qui acompanyin Jesús descobriran que el Regne ha començat i se sentiran cridats a participar en la seva construcció.

Alça la mirada vers la Creu. Viu amb la ferma convicció que Jesús resuscitat envia els seus a la missió d'anar pel món a predicar el Regne i a construir-lo. Acull Aquell que t'ha fet un encàrrec. No t'hi envia sol. Ell serà amb tu dia rere dia.

Alcem la mirada, contemplem, reflexionem, preguem...i responguem esperançats! Ara ens toca a nosaltres.

**Enric Puig Jofra, SJ**  
**Coordinador diocesà de la visita apostòlica**  
**del papa Lleó XIV a Barcelona**

«Quan dirigim la mirada a la creu en la que Jesús va ser clavat, contemplem el signe de l'amor, de l'amor infinit de Déu per cadascun de nosaltres. Per això, nosaltres no exaltem les creus, sinó la creu gloriosa de Jesús, signe de l'amor immens de Déu, signe de la nostra salvació i camí cap a la Resurrecció. Aquesta és la nostra esperança.»

**Papa Lleó XIV**

Àngelus de la festa de l'exaltació de la creu

14 de setembre de 2025